

Na osnovu člana 16. stav 4. Zakona o Vladi Zeničko-dobojskog kantona - Prečišćeni tekst („Službene novine Zeničko-dobojskog kantona“, broj: 7/10 i 3/23), na prijedlog Ministarstva za rad, socijalnu politiku i izbjeglice, Vlada Zeničko-dobojskog kantona, na 131. sjednici, održanoj 05.06.2026. godine, d o n o s i

ZAKLJUČAK

I.

Prihvata se Mišljenje Ministarstva za rad, socijalnu politiku i izbjeglice, broj: 09-02-8779-3/26 od 28.05.2026. godine, o Nacrtu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o hraniteljstvu u Federacije Bosne i Hercegovine.

II.

Zaključak sa Mišljenjem iz tačke I. ovog zaključka upućuje se u dalju skupštinsku proceduru.

III.

Zaključak stupa na snagu danom donošenja.

Broj: 02-_____/26

Datum, 05.06.2026. godine

Zenica

PREMIJER

Nezir Pivić

DOSTAVLJENO:

1x Ministarstvo za rad, socijalnu politiku i izbjeglice,

1x Stručna služba Skupštine,

1x a/a.

ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
VLADA

n/r Premijera
N/r Sekretara

Broj: 09-02-8779-3/26
Zenica, 28.05.2026. godine

PREDMET: Mišljenje o Nacrtu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o hraniteljstvu u Federaciji Bosne i Hercegovine - *dostavlja se;*

Postupajući u skladu s aktom Stručne službe Skupštine broj: 01-02-8779-1/26 od 29.04.2026. godine i aktom Stručne službe Vlade Zeničko-dobojskog kantona broj: 02-1-02-8779-2/26 od 06.05.2026. godine, u vezi dostavljanja mišljenja o Nacrtu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o hraniteljstvu u Federaciji Bosne i Hercegovine, Ministarstvo za rad, socijalnu politiku i izbjeglice Zeničko-dobojskog kantona razmotrilo je predloženi tekst Nacrta Zakona, i u tom kontekstu daje sljedeće:

MIŠLJENJE

Ministarstvo za rad, socijalnu politiku i izbjeglice Zeničko-dobojskog kantona cijeni opredjeljenje predlagača da kroz izmjene i dopune Zakona o hraniteljstvu u Federaciji Bosne i Hercegovine unaprijedi postojeći sistem hraniteljstva, posebno u dijelu koji se odnosi na poboljšanje materijalnog položaja hraniteljskih porodica, povećanje naknada za izdržavanje hranjenika, kao i uspostavljanje kontinuirane stručne podrške hraniteljskim porodicama i hranjenicima.

Smatramo da su predložene izmjene rezultat potrebe usklađivanja postojećeg zakonodavnog okvira sa praktičnim izazovima koji su uočeni tokom primjene Zakona o hraniteljstvu, te da predstavljaju pozitivan iskorak u jačanju vaninstitucionalnih oblika zaštite djece i odraslih osoba bez porodične brige. Posebno značajnim smatramo nastojanje da se unaprijedi kvalitet usluge hraniteljstva kroz razvoj servisa stručne podrške hraniteljskim porodicama, što može doprinijeti efikasnijoj zaštiti hranjenika i jačanju kapaciteta hranitelja za obavljanje ove društveno značajne uloge.

Međutim, iako podržavamo osnovni cilj i razloge donošenja predmetnih izmjena i dopuna Zakona, smatramo da određena predložena rješenja zahtijevaju dodatno preciziranje i doradu kako bi se osigurala jasnija primjena zakona u praksi, ujednačeno postupanje nadležnih organa, kao i puna pravna sigurnost korisnika prava i pružalaca usluga hraniteljstva.

U tom kontekstu, na pojedine odredbe Nacrta Zakona dajemo sljedeće primjedbe i sugestije:

Član 1a. Nacrta Zakona – (Korisnici usluge hraniteljstva) – mijenja se;

Obrazloženje: Prije svega, ukazujemo da bi sa aspekta nomotehnike, pravilno bilo da se dodavanje novog člana 1a. uredi posebnim, narednim članom Nacrta Zakona, a ne unutar člana 1.

Nadalje, u predmetnom članu koristi se termin „usluga hraniteljstva“, dok je u odredbama Zakona koje se odnose na značenje pojmova definisan pojam „hraniteljstvo“. Uvođenje termina „usluga hraniteljstva“ bez njegovog posebnog definisanja i jasnog razlikovanja u odnosu na već utvrđeni pojam može dovesti do nejasnoća i različitog tumačenja u primjeni zakona, posebno u pogledu toga da li se radi o istom institutu ili posebnom obliku socijalne usluge. Slijedom navedenog, smatramo da je potrebno terminološki uskladiti predmetnu odredbu sa ostatkom zakonskog teksta.

Formulacija iz stava (1) kojom je propisano da lice „ostvaruje pravo na uslugu hraniteljstva“ postavljena je previše kategorično, jer može upućivati na zaključak da se pravo ostvaruje samim ispunjavanjem uslova državljanstva i prebivališta. Međutim, hraniteljstvo predstavlja složen institut socijalne zaštite koji podrazumijeva provođenje stručne procjene, utvrđivanje ispunjenosti zakonom propisanih uslova, kao i donošenje odgovarajućeg akta nadležnog organa. Iz navedenih razloga smatramo da bi predmetnu odredbu trebalo preciznije formulisati kako bi bilo jasno da državljanstvo i prebivalište predstavljaju samo jedan od uslova za ostvarivanje prava.

Također, u stavu (2) predmetnog člana korištena formulacija „zemlje porijekla, odnosno mjesta prebivališta stranog državljanina“ nije dovoljno precizna i može izazvati poteškoće u primjeni. Naime, radi se o različitim pravnim kategorijama koje ne moraju nužno označavati istu državu, dok se međunarodni sporazumi o socijalnom osiguranju zaključuju između konkretnih država ugovornica. Slijedom navedenog, smatramo da bi predmetnu odredbu trebalo precizirati na način da nedvosmisleno definiše koja država je relevantna za primjenu međunarodnog sporazuma.

U odnosu na stav (4) istog člana, kojim je propisana zabrana direktne i indirektna diskriminacije hranjenika u hraniteljskoj porodici, ukazujemo da navedena odredba sadržajno ne pripada članu kojim se uređuju korisnici hraniteljstva i uslovi za ostvarivanje prava, te smatramo da bi istu bilo potrebno sistematski urediti u okviru općih načela ili posebnih odredbi Zakona koje se odnose na zaštitu prava korisnika.

Slijedom navedenog smatramo da član 1a. Nacrta Zakona treba da glasi:

„Član 1a. (Korisnici hraniteljstva)

(1) Pravo na hraniteljstvo, pod uslovima utvrđenim ovim zakonom, može ostvariti lice koje je državljanin Bosne i Hercegovine i koje ima prebivalište na teritoriji Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Federacija).

(2) Izuzetno od stava (1) ovog člana, pravo na hraniteljstvo može ostvariti i strani državljanin kojem je odobren stalni boravak na teritoriji Federacije, pod uslovima utvrđenim ovim zakonom, ukoliko je ostvarivanje tog prava regulisano međunarodnim ugovorom o socijalnom osiguranju zaključenim između Bosne i Hercegovine i države čiji je državljanin to lice.

(3) Izuzetno od stava (2) strani državljanin kojem je priznata međunarodna zaštita u Bosni i Hercegovini, ostvaruje pravo na hraniteljstvo u skladu sa odredbama Pravilnika o načinu ostvarivanja prava na socijalnu pomoć osobama kojima je priznata međunarodna zaštita u Bosni i Hercegovini (“Službeni glasnik BiH”, broj: 43/17).

(4) Briše se.

Član 2. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: Prije svega, u tačkama b), c) i d) predmetnog člana izvršena je podjela korisnika prema životnoj dobi na „mlađu punoljetnu osobu“, „odraslu osobu“ i „stariju osobu“, međutim nije jasno iz kojeg razloga je uvedena ovakva kategorizacija niti kakav je njen pravni značaj za primjenu zakona. Posebno ukazujemo da se definicija „odrasle osobe“ kao osobe od 18 do 65 godina života preklapa sa definicijom „mlađe punoljetne osobe“, što može dovesti do nejasnoća u tumačenju i primjeni pojedinih odredbi zakona.

Također, smatramo da definicija pojma „hranjenik“ iz tačke h) nije dovoljno precizna jer se njome odstupa od dosadašnjeg zakonskog rješenja prema kojem je jasno bilo definisano do kada mlađa punoljetna osoba može ostvarivati pravo na smještaj u hraniteljskoj porodici. Predložena formulacija ne sadrži dobna ograničenja niti vezuje trajanje prava za redovno školovanje ili druge relevantne okolnosti, što može izazvati pravnu nesigurnost u primjeni.

U odnosu na tačku n), kojom se definiše individualni plan podrške hranjeniku, smatramo da je potrebno preciznije definisati ulogu i obaveze „drugih relevantnih subjekata“, budući da je predmetna formulacija postavljena preširoko i ostavlja mogućnost različitog tumačenja u praksi.

Vođenje slučaja (tačka s): Ova definicija više opisuje *proces* nego što definiše *izraz*. U zakonu koji se bavi hraniteljstvom, definicija vođenja slučaja bi trebala biti kraća i fokusirana na koordinaciju unutar ovog specifičnog instituta, a ne na opću metodologiju stručnog rada koja je već definisana sistemskim zakonom o socijalnoj zaštiti.

Također, u pojedinim odredbama člana prisutna je terminološka neujednačenost u korištenju izraza „usluge zaštite“, „zaštita“, „smještaj“ i „usluga stručne podrške“, bez njihovog jasnog međusobnog razgraničenja, što može otežati primjenu zakona i izazvati različita tumačenja u praksi.

Slijedom navedenog član 2. Nacrta Zakona bi trebao glasiti:

„Član 2. (Značenje pojedinih izraza)

Pojedini izrazi, u smislu ovoga zakona, imaju sljedeće značenje:

c) Odrasla osoba je osoba koja je navršila 18 godina života;

h) Hranjenik je osoba kojoj je na osnovu rješenja nadležnog tijela starateljstva priznato pravo na smještaj i zaštitu u hraniteljskoj porodici, u skladu s ovim zakonom;

n) Individualni plan podrške hranjeniku (u daljnjem tekstu: individualni plan) je dokument koji izrađuju stručni radnici tijela starateljstva u saradnji s hranjenikom, njegovim zakonskim zastupnikom, hraniteljem i drugim subjektima koji su uključeni u ostvarivanje zaštite hranjenika, a koji sadrži ciljeve, aktivnosti, rokove, nosioce aktivnosti i način praćenja realizacije individualnog plana.

Član 4. Nacrta Zakona – briše se dio kojim se dodaje nova tačka i);

Obrazloženje: Predložena nova tačka i), kojom se kao smetnja za obavljanje hraniteljstva propisuje situacija „u kojoj je hranitelj ili član hraniteljske porodice imenovan za staratelja hranjeniku“, nije opravdana.

Naime, hraniteljstvo i starateljstvo predstavljaju različite pravne institute sa različitim pravima i obavezama, ali sama činjenica da su hranitelj i staratelj članovi iste porodice ne predstavlja povredu odredaba porodičnog zakonodavstva niti sama po sebi upućuje na postojanje sukoba interesa. Naprotiv, oba instituta zasnivaju se na zaštiti i ostvarivanju najboljeg interesa djeteta.

Propisivanje navedene okolnosti kao smetnje za obavljanje hraniteljstva moglo bi nepotrebno ograničiti mogućnost adekvatnog zbrinjavanja djece bez jasnog pravnog osnova i stvarne potrebe.

Član 6. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: Uočava se pravna suvišnost, s obzirom da je situacija iz stava (2) već normativno obuhvaćena novom tačkom c) stava (3), te se u tom dijelu radi o ponavljanju iste pravne osnove. Također, radi terminološke dosljednosti i unutrašnje koherentnosti zakonskog teksta, u tački d) potrebno je koristiti jedinstven izraz „ugovor o hraniteljstvu“, bez dodatnog termina „obavljanju“, kako bi se osigurala usklađenost sa definicijama iz člana 2. i ostalim odredbama zakona.

Slijedom navedenog, član 6. stav (1) tačka d) Nacrta Zakona treba da glasi:

„d) hranitelj ne ispunjava obaveze preuzete ugovorom o hraniteljstvu ili ometa praćenje provedbe ugovora o hraniteljstvu,“.

Član 8. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: Prije svega, u stavovima (1) i (2) koristi se terminologija koja odstupa od ranije definisanih instituta u zakonu, posebno u dijelu koji se odnosi na nadležni organ („tijelo starateljstva“) i predmet odlučivanja, zbog čega je potrebno osigurati jedinstvenu terminološku upotrebu kroz cijeli tekst zakona.

Također, u stavu (1) potrebno je preciznije razgraničiti nadležnosti u pogledu zaključivanja ugovora o hraniteljstvu i postupka upućivanja na smještaj, kako ne bi došlo do tumačenja da isti organ istovremeno odlučuje o svim fazama postupka bez jasne procesne diferencijacije.

U odnosu na stavove (4), (5) i (6), koji uvode institut usmenog rješenja u hitnim slučajevima, ukazuje se da je potrebno dodatno precizirati pravne posljedice takvog rješenja, kao i jasno urediti odnos između usmenog i pisanog rješenja, radi pravne sigurnosti i jednoobrazne primjene.

Slijedom navedenog, član 8. Nacrta Zakona treba da glasi:

„Član 30. (Upućivanje na smještaj u hraniteljsku porodicu)

(1) Za odlučivanje o upućivanju na smještaj u hraniteljsku porodicu i prestanku smještaja u hraniteljskoj porodici mjesno je nadležno tijelo starateljstva prema mjestu prebivališta hranjenika, a ugovor o hraniteljstvu zaključuje se nakon donošenja rješenja o smještaju u hraniteljsku porodicu.

(4) Iznimno od odredbe stava (3) ovog člana, u hitnim slučajevima radi osiguranja neodložnog smještaja hranjenika, tijelo starateljstva može donijeti usmeno rješenje o priznavanju prava na smještaj i upućivanju u hraniteljsku porodicu, koje se izvršava bez odgode.“

Član 30 a) Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: Uočava se nomotehnička nepreciznost u označavanju člana, budući da je isti označen kao član 30a, iako prema sistematici zakona pripada ranijem dijelu normativnog teksta, te ga je potrebno odgovarajuće numerisati (član 9). Ukazujemo također da pojam „osamostaljivanje hranjenika“ nije dovoljno pravno određen, te ga je potrebno vezati za mjerljive i stručne kriterije sadržane u individualnom planu podrške hranjeniku. Također, formulacija „u drugim slučajevima kada prestanu postojati razlozi“ je preširoka i treba biti normativno vezana za utvrđenje nadležnog organa.

Slijedom navedenog, član 9. Nacrta Zakona treba da glasi:

„Član 30a. (Prestanak smještaja u hraniteljskoj porodici)

Smještaj u hraniteljskoj porodici prestaje:

- a) smrću hranjenika;
- b) usvojenjem hranjenika;
- c) povratkom u biološku porodicu;
- d) sticanjem uslova za samostalan život u skladu sa individualnim planom podrške hranjeniku;
- e) u drugim slučajevima kada nadležno tijelo starateljstva utvrdi da su prestali razlozi za smještaj u hraniteljskoj porodici.“

Član 9. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: U odnosu na član 31. Nacrta Zakona ukazuje se da je došlo do izmjene normativnog koncepta u odnosu na ranije važeće rješenje, pri čemu se predmetna odredba više ne odnosi na prestanak ugovora o hraniteljstvu, već na njegovo zaključivanje i sadržaj. Time je izmijenjena i funkcionalna svrha člana, što zahtijeva dodatno sistemsko usklađivanje sa ostatkom zakonskog teksta, posebno sa odredbama koje uređuju prestanak smještaja i prestanak prava na hraniteljstvo. Također, uočava se potreba jasnijeg razgraničenja između rješenja nadležnog tijela o smještaju hranjenika i ugovora o hraniteljstvu, budući da ugovor predstavlja provedbeni akt koji proizlazi iz prethodno donesenog upravnog rješenja, te se njegova prava i obaveze moraju posmatrati u tom kontekstu.

Dodatno, odredba stava (2) sadrži širok i detaljan katalog elemenata ugovora, koji je u značajnoj mjeri administrativno i sadržajno razrađen, pa je potrebno osigurati njegovu jasnoću, dosljednost i usklađenost sa drugim relevantnim odredbama zakona, kako bi se izbjegla eventualna preklapanja ili normativne nejasnoće.

Slijedom navedenog, član 9. Nacrta Zakona treba da glasi:

„Član 9. (Ugovor o hraniteljstvu)

(1) Ugovor o hraniteljstvu je pravni akt kojim se uređuju međusobna prava i obaveze između tijela starateljstva i hranitelja, a koji se zaključuje u pisanom obliku za svakog hranjenika pojedinačno, nakon donošenja rješenja o priznavanju prava na smještaj i upućivanju u hraniteljsku porodicu.

(2) Ugovorom o hraniteljstvu, u skladu sa ovim zakonom, uređuju se naročito:

- a) dan početka smještaja;
- b) vrsta hraniteljstva;
- c) osnovna prava i obaveze ugovornih strana;
- d) obim usluga i podrške hranjeniku;
- e) način ostvarivanja kontakta sa biološkom porodicom;
- f) finansijska prava i naknade;
- g) uslovi i način prestanka ugovora;
- h) druga pitanja od značaja za ostvarivanje svrhe hraniteljstva.“

Član 12. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: Prije svega, u stavu (5) koristi se veći broj široko postavljenih formulacija („drugi oblik zaštite“, „druga vrsta smještaja“), bez jasnijeg određivanja njihovog sadržaja i međusobnog odnosa, što može dovesti do različitog tumačenja u primjeni. Također, formulacija „aktivno sudjeluje u pripremi hranjenika“ ostavljena je previše općenito, bez preciziranja obima i načina postupanja hranitelja.

U odnosu na stav (7), formulacija „po potrebi“ nije dovoljno određena, te ostavlja širok prostor za diskreciono odlučivanje bez jasno definisanih kriterija za upućivanje hranitelja na dodatne edukacije.

Također, u novo predloženom stavu (8) potrebno je preciznije urediti način i obim kontakata sa stručnim radnikom centra za stručnu podršku i savjetovanje, posebno imajući u vidu zaštitu privatnosti hraniteljske porodice, kao i pitanje koordinacije nadležnosti između tijela starateljstva i centra za stručnu podršku i savjetovanje. Formulacija kojom se propisuje obavezno održavanje kontakata najmanje dva puta mjesečno može u praksi predstavljati administrativno i organizaciono opterećenje, posebno za manje lokalne zajednice i područja sa ograničenim stručnim kapacitetima..

Slijedom navedenog, član 12. Nacrta Zakona treba da glasi:

„Član 12.

(5) S ciljem očuvanja i unapređenja porodičnih odnosa, odnosno pripreme hranjenika za povratak u porodicu porijekla ili drugi odgovarajući oblik zaštite, hranitelj omogućava i potiče kontakte hranjenika s vlastitom porodicom, drugim srođnicima i bliskim osobama, u skladu s odlukama nadležnih tijela, individualnim planom i najboljim interesom hranjenika.“

(7) Hranitelj, kao i njegov bračni odnosno izvanbračni partner, učestvuju u dodatnim edukacijama na osnovu procjene stručnog tima tijela starateljstva i utvrđenih potreba hranjenika i hraniteljske porodice.

(8) Hranitelj omogućava redovne kontakte hranitelja i hranjenika sa stručnim radnikom centra za stručnu podršku i savjetovanje, u skladu sa individualnim planom, procjenom stručnog tima i potrebama hranjenika, pri čemu se kontakti ostvaruju i u stambenom prostoru hraniteljske porodice uz poštivanje privatnosti i dostojanstva članova porodice.“

Član 18. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: U članu 45a. stav (3) nije dovoljno jasno definisano da li se rok od 12 mjeseci odnosi na jednu konkretnu uslugu, pojedinačni tretman ili ukupno trajanje pružanja stručne podrške i savjetovanja, što može dovesti do različitog tumačenja u praksi. Također, formulacija „u iznimnim slučajevima“ ostavljena je bez kriterija za procjenu opravdanosti produženja trajanja usluge.

U članu 45b. stav (2) ostavljena je mogućnost da se centri registruju „pod drugim nazivima“, bez jasnog određivanja minimalnih obilježja ili veze sa djelatnošću stručne podrške i savjetovanja u oblasti hraniteljstva, što može dovesti do neujednačene prakse i otežati prepoznavanje ovlaštenih pružalaca usluga.

U članu 45c. stav (2) formulacija „tijelo imenovano od strane federalnog ministra“ nije dovoljno određena, jer nije jasno da li se radi o komisiji, stručnom tijelu ili drugom obliku organizovanja, niti su definisani osnovni kriteriji njegovog sastava.

Dalje, u članu 45d. stav (3) vrši se blanketno upućivanje na „poseban propis o socijalnim uslugama“, iako nije precizirano na koji se konkretan propis misli, što može izazvati pravnu nesigurnost u primjeni.

U članu 45e. stav (1) nije jasno uređeno postupanje u situaciji kada na području mjesno nadležnog tijela starateljstva ne postoji licencirani centar za stručnu podršku i savjetovanje, niti su uređeni kriteriji prema kojima hranitelj ostvaruje pravo izbora između više pružalaca usluge.

Konačno, u članu 45f. nije dovoljno precizno definisan način utvrđivanja visine mjesečne naknade za pružanje usluge stručne podrške i savjetovanja, budući da se samo navodi osnovica za obračun, bez jasnih kriterija, parametara ili raspona za određivanje konačnog iznosa naknade.

Slijedom navedenog preporučuje se da član 18. Nacrta Zakona glasi:

„Član 45a. stav (3)

(3) Usluge stručne podrške i savjetovanja u oblasti hraniteljstva pružaju se za vrijeme trajanja potrebe utvrđene individualnim planom, a najduže 12 mjeseci, s mogućnošću produženja na osnovu obrazložene stručne procjene nadležnog tijela starateljstva.”

Član 45b. stav (2)

(2) Centri za stručnu podršku i savjetovanje mogu obavljati djelatnost i pod drugim nazivom, pod uvjetom da je iz registrirane djelatnosti jasno vidljivo pružanje usluga stručne podrške i savjetovanja u oblasti hraniteljstva.”

Član 45c. stav (2)

(2) Postupak ocjenjivanja ispunjenosti minimalnih uvjeta za rad i pružanje usluge stručne podrške i savjetovanja u oblasti hraniteljstva provodi stručna komisija koju imenuje federalni ministar, primjenom odredbi Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, br. 2/98, 48/99 i 61/22) i ovoga zakona.”

Član 45d. stav (3)

(3) Na pitanja izdavanja, obnavljanja, ograničavanja i oduzimanja licence, kao i vođenja registra izdatih licenci, primjenjuju se odredbe zakona kojim se uređuje oblast socijalnih usluga u Federaciji Bosne i Hercegovine.“

Član 45e. stav (1)

(1) Svaki hranitelj ima pravo slobodnog izbora centra za stručnu podršku i savjetovanje između licenciranih pružalaca ove usluge koji djeluju na području Federacije Bosne i Hercegovine, kao i pravo promjene pružaoca usluge najviše jednom u periodu od 12 mjeseci.“

Član 45f. stav (2)

(2) Visina mjesečne naknade za pružanje usluge stručne podrške i savjetovanja utvrđuje se prema metodologiji koju propisuje federalni ministar, pri čemu osnovicu predstavlja prosječna isplaćena neto plata u Federaciji Bosne i Hercegovine prema posljednjem objavljenom podatku Federalnog zavoda za statistiku.”

Član 21. Nacrta Zakona – mijenja se;

Obrazloženje: Prije svega, u stavu (1) koristi se izraz „korisnici hraniteljstva“, dok je u ostalim odredbama zakona dominantno korišten pojam „hranjenik“, zbog čega je radi dosljednosti potrebno koristiti jedinstvenu terminologiju.

Također, u stavu (4) objedinjeno je vođenje registra licenciranih centara i registra fizičkih osoba koje su stekle zvanje edukatora, iako se radi o različitim vrstama evidencija koje imaju različitu pravnu prirodu i svrhu, zbog čega bi ih trebalo jasnije normativno razdvojiti.

Slijedom navedenog preporučuje se da član 21. Nacrta Zakona glasi:

„Član 21. (Nadzor nad provedbom zakona)

(1) Federalno ministarstvo vodi središnji registar potencijalnih hranitelja i hranitelja u Federaciji, koji sadrži i evidenciju o hranjenicima kojima je priznato pravo na smještaj u hraniteljsku porodicu.

(4) Federalno ministarstvo vodi poseban registar licenciranih centara za stručnu podršku i savjetovanje, kao i poseban registar fizičkih osoba koje su stekle zvanje edukatora u oblasti hraniteljstva u skladu sa ovim zakonom.

Dostavljeno:

1x Naslov
1x a/a

MINISTAR

Antonio Šimunović

